

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **A. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 października 2014 r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 sierpnia 2014 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego A. B. o wznowienie postępowania w
sprawie XI Ko 638/14 Sądu Rejonowego w G. zakończonej prawomocnym
postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 lipca 2014 r.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego A. B.
o wznowienie incydentalnego postępowania wykonawczego zakończonego
postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 lipca 2014 r., jako
niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie skazany złożył zażalenie, w którym nie precyzując
zarzutu odwoławczego, podniósł, iż z treści zarządzenia nie wynika który sędzia je
wydał, nadto winno ono zostać wydane w składzie trzyosobowym. Zażalenie
zawiera również wątpliwości skazanego co do interpretacji pojęcia „ostateczności
orzeczenia”

A. B. wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie wskazano w zaskarżonym zarządzeniu, iż wznowienie postępowania jako nadzwyczajny środek zaskarżenia dotyczy tylko tych orzeczeń, które z racji prawomocności nie mogą być wzruszone w innym trybie. Postępowanie, którego wznowienia domaga się skarżący, jest incydentalnym postępowaniem wykonawczym w przedmiocie odroczenia wykonania kary grzywny i odwołania rozłożenia jej na raty. Przepisy Kodeksu karnego wykonawczego, w szczególności przepis art. 1 § 2 k.k.w., przyznają pierwszeństwo wzruszenia prawomocnych postanowień, zapadłych w postępowaniu wykonawczym, w oparciu o nowe lub nieznane okoliczności w trybie art. 24 § 1 k.k.w. (por. postanowienie SN z 5 lutego 2003 r., V KK 241/02). Wynika stąd, że wznowienie postępowania na podstawie uregulowań zawartych w Kodeksie postępowania karnego jest możliwe wyłącznie w sytuacji przekraczającej możliwości zmiany zapadłego rozstrzygnięcia na podstawie tego przepisu. Skoro art. 24 k.k.w. zezwala (na wniosek stron oraz z urzędu) na zmianę lub uchylenie prawomocnego postanowienia wydanego na podstawie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego na korzyść skazanego bez ograniczeń czasowych, o ile ujawnią się nowe lub poprzednio nieznane okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, to wówczas nie można stwierdzić, że takie orzeczenie jest ostateczne. Brak wymaganej „ostateczności orzeczenia” skutkuje tym, że wniosek o wznowienie postępowania jest niedopuszczalny (por. postanowienie SN z 15.04.2010 r., III KO 33/10).

Wobec powyższego należy przyjąć, że wznowienie postępowania na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego w postępowaniu wykonawczym jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie można dokonać korekty orzeczenia w trybie art. 24 § 1 k.k.w. oraz gdy w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1), albo gdy w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny (art. 540 § 2 i 3 k.p.k.), albo gdy ujawni się jedna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 542 § 3 k.p.k.). W niniejszej sprawie żadna ze wskazanych wyżej przyczyn i uchybień nie występuje.

Sąd Najwyższy zauważa, że zaskarżone zarządzenie jest zgodne z prawem, albowiem stosownie do art. 530 § 2 k.p.k. zostało wydane i podpisane przez Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego.

Podsumowując, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy.